

WYROK

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 grudnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Częstochowie Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSO Lidia Dudek

Protokolant: Ewa Lenartowicz

po rozpoznaniu w dniu 23 listopada 2016 roku w Częstochowie

na rozprawie

sprawy z powództwa A. S. (1) reprezentowanego przez opiekuna prawnego U. P.

przeciwko pozwanej (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda A. S. (1) reprezentowanego przez opiekuna prawnego U. P. kwotę 90.000,00zł (dziewięćdziesiąt tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w wysokości 13% w stosunku rocznym od dnia 1 września 2013r. do dnia 22 grudnia 2014r., w wysokości 8% w stosunku rocznym od dnia 23 grudnia 2014r. do dnia 31 grudnia 2015r. oraz w wysokości 7% w stosunku rocznym od dnia 1 stycznia 2016r. oraz dalszymi odsetkami ustawowymi w razie zmiany ich wysokości do dnia zapłaty;

2. w pozostałej części powództwo oddala;

3. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 3.608,50 zł (trzy tysiące sześćset osiem złotych pięćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

4. nakazuje pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Częstochowie kwotę 4.642 zł (cztery tysiące sześćset czterdzieści dwa złote) tytułem zwrotu kosztów sądowych, których powód nie miał obowiązku uiścić w części, co do której powództwo zostało uwzględnione;

5. odstępuje od ściągnięcia z zasądzonego na rzecz powoda roszczenia kosztów sądowych w części, co do której powództwo zostało oddalone.

Dobrze. Uzasadnienie orzeczenia wydanego w sprawie sygnatura akt I C 71/16. Powód A. S. (1) reprezentowany przez opiekuna prawnego U. P. w pozwie z dnia 15 lutego 2016 roku skierowanym przeciwko pozwanemu Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej S.A. w W. wniósł o zasądzenie od strony pozwanej na jego rzecz kwoty 120.000 złotych tytułem zadośćuczynienia na podstawie art. 24 i 23 Kodeksu cywilnego, w związku z art. 448 Kodeksu cywilnego wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 1 września 2013 roku do dnia zapłaty. Ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych. Ponadto złożył wniosek o przeprowadzenie dowodów wskazanych w pozwie. W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 9 stycznia 2002 roku na trasie G. ulica (...) rejon skrzyżowania z ulicą (...) pan D. S. (1) ojciec powoda kierujący samochodem marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) uderzył w tył ciągnika rolniczego typu Białoruś. Wskutek przedmiotowego zdarzenia pasażerka samochodu pani D. S. (2) poniosła śmierć na miejscu,

natomiast kierujący pojazdem D. S. (1) doznał poważnych obrażeń wewnętrznych. Na dzień przedmiotowego zdarzenia pojazd, którym kierował D. S. (1) był objęty ubezpieczeniem w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia posiadaczy pojazdów mechanicznych w zakładzie ubezpieczonym, ubezpieczeń prowadzonym przez (...) S.A. numer polisy (...). Powód działając poprzez swojego pełnomocnika zgłosił pozwanemu przedmiotową szkodę pismem z dnia 19 lipca 2013 roku. W następstwie tego pisma została wydana decyzja z dnia 2 września 2013 roku i strona pozwana dokonała wypłaty powodowi świadczeń w tym zadośćuczynienia i stosownego odszkodowania w łącznej kwocie 50.000 złotych. Jako uzasadnienie swojego żądania powód wskazał oparcie w przepisach art. 23 w związku z art. 24 oraz 448 Kodeksu cywilnego. Wskazał, iż rodzina jako związek osób najbliższych, które łączy więź, które łączy więź wynikająca z pokrewieństwa powinna podlegać ochronie prawa publicznego oraz cywilnego. Dobro rodziny jest wartością powszechnie akceptowaną społecznie, czego normatywnym wyrazem jest przepis art. 71 Konstytucji. Zadośćuczynienie w tej sytuacji ma kompensować nie tyle doznany ból w związku ze śmiercią osoby bliskiej, lecz przedwczesną utratą członka rodziny. Dobrem osobistym, którego naruszenie wymaga rekompensaty jest zatem prawo do życia w rodzinie. Kwota zadośćuczynienia powinna być odpowiednia, to znaczy rekompensować doznaną krzywdę za naruszenie prawa do życia w rodzinie, zadośćuczynienie powinno zatem przedstawiać wartość ekonomicznie odczuwalną. Ma ono stanowić sposób złagodzenia cierpień psychicznych po utracie osoby najbliższej, gdyż jest jego celem, gdyż jego celem jest wyrównanie uszczerbków o charakterze niematerialnoprawnym związanym z doznaną krzywdą, która może przejawiać się z szeregiem negatywnych zjawisk zarówno w psychice jak i egzystencji osoby uprawnionej. Zgodnie z linią orzecznictwa art. 448 w związku z art. 24 paragraf 1 kc najbliższemu członkowi rodziny zmarłego przysługuje zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę, gdy śmierć nastąpiła na skutek deliktu, który miał miejsce przed dniem 3 sierpnia 2008 roku. To jest wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2010 roku sygnatura akt III CZP 76/10. W uzasadnieniu, w uzasadnieniu przedmiotowego wyroku Sąd Najwyższy bez żadnej wątpliwości podkreślił, iż więź emocjonalna występująca pomiędzy członkami rodziny stanowi dobro osobiste podlegające ochronie prawnej przewidzianej w art. 23, 24 oraz 448 Kodeksu cywilnego. W kolejnej uchwale z dnia 13 lipca 2011 roku sygnatura akt III CZP 32/11 Sąd Najwyższy potwierdził powyżej zaprezentowane stanowisko, uznał jednak, że nie każdą więź rodzinną niejako automatycznie należy zaliczyć do katalogu dóbr osobistych, lecz jedynie taką, której zerwanie powoduje ból, cierpienie, rodzi poczucie krzywdy. Osoba dochodząca roszczenia na podstawie art. 448 Kodeksu cywilnego powinna zatem wykazać istnienie tej więzi stanowiącej jej dobro osobiste. Również wyrok z dnia 13 lipca 2011 roku sygnatura akt III CZP 32/11 stanowi, iż Sąd może przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę w związku z art. 448, 24 a także wtedy, gdy śmierć nastąpiła przed datą 3 sierpnia 2008 roku. Odnosząc się do zasadności roszczeń powoda należy wskazać, iż w wyniku śmierci matki doszło do zerwania więzi rodzinnej, śmierć matki była dla powoda wielką tragedią, z którą nie może poradzić sobie do dziś. Małoletni powód był bardzo, bardzo przeżył śmierć matki, od tej śmierci upłynęło 13 lat, bardzo mocno odczuwa brak najbliższej osoby. W wyniku zdarzenia z dnia 9 stycznia 2002 roku powód był zmuszony dorastać bez pieczy i osoby matki, co bezpośrednio rzutuje na jego życie. Życie powoda z dnia na dzień ulegało diametralnej zmianie. Do chwili obecnej nie może pogodzić się z zaistniałą sytuacją i odczuwa ból. Wypadek drastycznie zburzył czas dzieciństwa, bez troski, zabawy i bliskości najbliższych. Zdaniem strony powodowej przyznana dotychczas przez pozwanego kwota zadośćuczynienia jest zbyt niska, nie spełnia ona funkcji kompensacyjnej w odniesieniu do rozmiaru powstałej szkody, nie jest odpowiednia w stosunku do cierpień psychicznych powoda, jak i całokształtu okoliczności związanych z niniejszą sprawą. Powód żąda odsetek opierając się na treści art. 481 Kodeksu cywilnego w związku z art. 817 Kodeksu cywilnego i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych i o ubezpieczeniowym funduszu i polskim biurze ubezpieczycieli komunikacyjnych. Zgodnie z tymi przepisami zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zgłoszenia o szkodzie. Pełnomocnik powoda pismem z dnia 19 lipca 2013 roku zgłosił przedmiotową szkodę. Powyższe pismo zostało nadane w dniu 24 lipca 2013 roku przyjmując siedmiodniowy termin doręczenia, dotarło ono zatem w dniu 1 sierpnia 2013 roku do strony pozwanej, w związku z czym pozwana powinna wypłacić zadośćuczynienie do dnia 1 września 2013 roku. W związku z powyższym żądanie wypłaty odsetek od dnia 1 września 2013 roku jest uzasadnione. Pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew z dnia 22 maja 2016 roku wniosła o oddalenie powództwa. W uzasadnieniu wskazała, iż powód dochodzi roszczeń jako rekompensaty szkody związanej z wypadkiem z dnia 9 stycznia 2002 roku, w którym zginęła jego matka. Samo zdarzenie podniosła strona pozwana nie budzi wątpliwości jeśli chodzi o przebieg wypadku, budzi natomiast, natomiast kwestią sporną

jest wysokość wypłaconego powodowi zadośćuczynienia. Dotychczas wypłacono zadośćuczynienie w kwocie 50.000 złotych. W toku postępowania likwidacyjnego pozwana ustaliła, że roszczenie powoda jest uzasadnione. Jednocześnie wskazała, że zadośćuczynienie powinno mieć charakter kompensacyjny, jednocześnie stanowić odczuwalną wartość majątkową, kwota wypłacona powodowi stanowi w ocenie strony pozwanej ekonomiczną wartość odczuwalną, nie jest ona wypłatą symboliczną, nie jest zbyt niska. W obecnych warunkach ekonomicznych wypłata zadośćuczynienia dokonana przez pozwanego odnosi się do średniego wynagrodzenia, minimalnego wynagrodzenia za pracę pracowników. Zebrany materiał dowodowy wskazuje, że zadośćuczynienie ma charakter kompensacyjny, stanowi odczuwalną wartość i w tym zakresie te okoliczności zostały spełnione, dlatego też pozwany uważa, że żądanie pozwu jest wygórowane, a dochodzona kwota zadośćuczynienia będzie stanowić rekompensatę, nie będzie, jest za duże, a kwota zadośćuczynienia jest wygórowana. Sąd ustalił następujący stan faktyczny. W dniu 9 stycznia 2002 roku na trasie G. ulica (...) rejon skrzyżowania z ulicą (...) kierujący samochodem marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) D. S. (1) uderzył w tył ciągnika rolniczego typu Białoruś o numerze rejestracyjnym (...). Wskutek zdarzenia pasażerka samochodu A. D. S. (2) poniosła śmierć na miejscu, natomiast D. S. (1) ojciec powoda doznał poważnych obrażeń wewnętrznych oraz urazu mózgowo-czaszkowego i został przetransportowany do zakładu opieki zdrowotnej w O.. Następnie zapadł w śpiączkę, która trwała około 3 miesięcy. Po wybudzeniu ze śpiączki D. S. (1) przez długi czas rehabilitował się i kontynuował leczenie, które nie przynosiło pozytywnych rezultatów. Stan jego zdrowia uległ znacznemu pogorszeniu i w dniu 11 stycznia 2004 roku ojciec powoda zmarł. Samochód kierowany przez D. S. (1) objęty był ubezpieczeniem w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) S.A., numer polisy (...). Dowód odpis skrócony aktu zgonu D. S. (2) karta akt 6 oraz akta szkody karta akt 7 do strony 12 w aktach sprawy. Powód zgłosił szkodę pismem z dnia 19 lipca 2013 roku. Powyższe pismo zostało nadane 24 lipca 2013 roku. W odpowiedzi na złożone pismo powód otrzymał za przedmiotową, w związku z przedmiotową szkodą zadośćuczynienie i odszkodowanie w łącznej wysokości 50.000 złotych. Dowód załączone akta szkody karta akt 7 do strony 12. W wyniku wypadku powód miał 4 lata, siostra powoda, która miała w tym czasie lat 14. Po śmierci D. S. (1) opiekunem osieroconego rodzeństwa ustanowiono siostrę D. S. (1) U. P.. Przed wypadkiem rodzice powoda prowadzili piekarnię oraz 3 sklepy, zatrudniali około 7 pracowników. W 2000 roku rodzice powoda z przeprowadzonej działalności oraz prowadzonej działalności gospodarczej osiągnęli wysokie dochody, piekarnia dobrze prosperowała, rodzice remontowali dom, zakupili samochody dostawcze dla firm, rodzinie powodziło się bardzo dobrze, dzieciom niczego nie brakowało, powód miał wszystko, co było mu potrzebne do życia, ubrania, zabawki, wyjeżdżał na szkolne wycieczki, na wycieczki z rodzicami. Matka powoda zajmowała się też prowadzeniem domu i wychowywaniem dzieci, otaczała dzieci szczególną troską, była w każdej..., dzieci w każdej kwestii mogły zwrócić się o pomoc do matki.

[**K. części** 00:20:53.970]

(...)_02

[**Przewodniczący** 00:20:54.269]

Która była ich ostoją i zapewniała poczucie bezpieczeństwa. Zmarła większość czasu spędzała z małoletnim dzieckiem, kształtowała jego osobowość, wspierała dobrą radą, zapewniała wsparcie emocjonalne i finansowe. W związku ze śmiercią rodziców powodowi nagle całe życie się zmieniło. Opiekę, opiekę nad powodem zaczęła sprawować jego ciotka U. P.. W związku ze śmiercią matki u powoda występuje subiektywnie, subiektywne przeżywanie i odczuwanie obniżonego nastroju, brak jest objawów zaburzeń depresyjnych. W kontekście wywiadu i obserwacji można wnioskować o zaprzeczaniu trudnościom izolowaniu emocji trudnych. Jeżeli chodzi o badania, które zostały przeprowadzone przez biegłą, to one ujawniają szczególną tęsknotę za matką u powoda, lęk przed samotnością, niepewność dotyczącą relacji z otoczeniem i własnej osoby. Jeżeli chodzi o profil osobowości układ skal kontrolnych nie ujawnia postawy symulacyjnej badanego. Skale kliniczne wskazują na okresowe trudności w kontroli emocji, ich odreagowywanie przez działanie, po którym występuje poczucie winy, których badany nie jest w stanie kontrolować. Pomiędzy powodem a jego zmarłą matką istniała więź charakterystyczna dla relacji dziecko-matka, oparta na emocjach, które nie podlegają kompensacji w dzienniku utraty obiektu. W następstwie utraty matki badany w trakcie rozwoju przejawiał zachowania dysfunkcyjne, które można rozumieć, jako formę odreagowania napięcia i radzenia sobie z utratą. W aktualnym badaniu psychologicznym nie zaobserwowano objawów psychopatologicznych w kręgu zaburzeń depresyjnych, bądź innych zaburzeń psychicznych o charakterze reaktywnym, które mogłyby być związane ze śmiercią matki powoda. Ujawnia się natomiast nie w pełni adekwatny proces kształtowania osobowości

wymagający korekty poprzez oddziaływania psychoterapeutyczne. Analiza funkcjonowania powoda wskazuje, że w wyniku śmierci w sferze emocjonalnej izoluje on trudne emocje, które wpływają na przeżywanie przez niego dyskomfortu. Tutaj ustalając stan psychiczny powoda Sąd oparł się na opinii biegłego psychologa A. S. (2) i w całości tą opinię podzielił. Opinia ta znajduje się w aktach sprawy na k. 73 do 75. Opinia jest rzeczowa, konkretna i w pełni daje nam obraz psychiki pana powoda. Sąd również przeprowadził dowody załączonych akt szkody k. 7 do 13 z decyzji ZUS, z zaświadczeń k. 26-27 oraz z wyroku i uzasadnienia, które zostało wydane w sprawie I C 565/12 Sądu Okręgowego w Opolu i z tych, z tych, i z tych dokumentów Sąd przeprowadził dowód ustalając ten stan faktyczny w tej sprawie. Sąd zważył, co następuje, powództwo zasługuje na częściowe uwzględnienie, bezspornym w niniejszej sprawie było, iż w dniu 9 stycznia 2002 roku doszło do wypadku komunikacyjnego, w którym śmierć poniosła D. S. (2). Strona pozwana nie negowała swej odpowiedzialności, co do zasady, a w toku postępowania likwidacyjnego wypłaciła powodowi zadośćuczynienie odszkodowanie w kwocie 50.000 złotych. Ustalenie stanu faktycznego sprawy nastąpiło o wskazane wyżej dowody w szczególności w postaci dowodów z dokumentów odpisów aktu zgonu, odpisów aktu urodzenia, akt szkodowych oraz uzasadnienia wydanego w sprawie przez Sąd Okręgowy w Opolu. Powód domagając się zadośćuczynienia za krzywdę, jakiej doznał na skutek śmierci matki spowodowanej czynem niedozwolonym sprawcy wypadku, jako podstawę prawną swojego roszczenia powołał przepisy art. 448 w zw. z art. 23 i 24 kc. Oczywiście przy tym jest, że nie mogła zadośćuczynienia dochodzić, powód nie mógł go dochodzić na podstawie art. 446 par. 4, bowiem zdarzenie będące źródłem jego roszczeń miało miejsce przed wejściem w życie tego przepisu. Przepis art. 448 kc stanowi, że w razie naruszenia dobra osobistego Sąd może przyznać temu czyje dobro osobiste zostało naruszone odpowiednią sumę pieniężną tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę na wskazany cel społeczny niezależnie od innych środków potrzebnych dla usunięcia skutków naruszenia. Katalog dóbr osobistych wymienionych w art. 23 jest tylko przykładowy i należą do niego wszelkie dobra osobiste będące wartościami niematerialnymi, które są doniosłe i zasługują na ochronę. Za dobra podlegające ochronie należy też uznać m. in. pamięć o osobie zmarłej czy też więź emocjonalną łączącą osoby bliskie i jest to pogląd powszechnie akceptowany w doktrynie i orzecznictwie. Dobra te podlegają, więc ochronie prawnej na gruncie wskazanych przepisów. W wyroku z dnia 25 maja 2011 roku II CSK 537/10 Lex 84 6563 Sąd Najwyższy stwierdził, że więź między rodzicami a dzieckiem jest wartością niematerialną własną rodziców, a skoro ona w utrwalonym już orzecznictwie uznana została, jako ich dobro osobiste podlegające ochronie prawa cywilnego to jednym ze środków tej ochrony jest norma przewidziana i wynikająca z art. 448 kc. Co do zasady nie budzi, więc wątpliwości, że powodowie, jako synowie zmarłej w wyniku czynu niedozwolonego przysługuje roszczenie o zadośćuczynienie na podstawie art. 448 kc. Mimo, iż do zdarzenia objętego odpowiedzialnością ubezpieczeniową pozwanego doszło zanim został wprowadzony przepis art. 446 par. 4 kc to w związku z treścią art. 448 kc i art. 24 par. 1 kc najbliższemu członkowi rodziny w skutek śmierci zmarłej osoby przysługuje zadośćuczynienie, gdy śmierć nastąpiła na skutek deliktu, który miał miejsce przed dniem 3 sierpnia 2008 roku. Więż rodzinna stanowi, bowiem dobro osobiste i podlega ochronie na podstawie art. 23 i 24, wprowadzenie art. 446 par. 4 kc doprowadziło jedynie do zmiany w sposobie realizacji roszczenia poprzez skonkretyzowanie osób uprawnionych do jego dochodzenia. Wprowadzenie do stanu prawnego, do systemu prawnego art. 446 par. 4 nie stanowi o powstaniu roszczeń o zadośćuczynienie w przypadku śmierci osób bliskich dopiero od momentu wejścia jego w życie. Niewątpliwie zaś ułatwia dochodzenie tego roszczenia, jednakże w przypadku osób, których dobra osobiste zostały naruszone czynem niedozwolonym, który tu miał miejsce przed wejściem tego przepisu jedyną podstawą prawną jest przepis art. 448 w zw. z art. 23 i 24 kc. Sąd Najwyższy wielokrotnie wyrażał pogląd, że zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę na podstawie art. 448 w zw. z art. 24 par. 1 kc jest także wtedy, gdy śmierć nastąpiła przed dniem 3 sierpnia 2008 roku wskutek uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, tak jest w uchwale z dnia 13 lipca 2011 roku III CZP 32/11 OSNC 2012/1/10. Podkreślić też należy, że w szeregu orzeczenia dotyczących dopuszczalności zadośćuczynienia za śmierć w wyniku wypadku komunikacyjnego osoby bliskiej na podstawie art. 448 kc Sąd Najwyższy nie wypowiadał się wprost o odpowiedzialności ubezpieczycieli, jednakże skoro pozwani w tych sprawach byli właśnie ubezpieczyciele to Sąd uznawał istnienie roszczenia z art. 448 kc i odpowiedzialności to nie sposób uznać, że odpowiedzialność ta dotyczy tylko sprawcy szkody. I tutaj są wyroki Sądu Najwyższego z 15 marca 2012 I CSK 314/12 Lex nr 1164718, uchwała Sądu Najwyższego z 13 lipca 2011 roku III CZP 32/11 OSNC 2012/1/10, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2010 roku, wydaje się przy tym, że oczywiste jest, że na gruncie art. 34 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych ubezpieczonym w Funduszu Gwarancyjnym i Polskim

Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, że skoro posiada kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem pojazdu szkodę, której następstwem jest między innymi śmierć, to w ramach zawartej umowy ubezpieczenia ubezpieczyciel przejmuje odpowiedzialność sprawcy, taka jest, bowiem w ogóle istota ubezpieczenia się od odpowiedzialności cywilnej i ani z przepisów ustawy, ani z umowy nie wynika, by odpowiedzialność ubezpieczyciela za szkodę w postaci naruszenia dóbr osobistych osób najbliższych osoby zmarłej wywołane śmiercią na skutek wypadku spowodowanego przez kierującego pojazdem mechanicznym, za którą on sam ponosi odpowiedzialność była wyłączona, takie wyłączenie musiałoby być bardzo wyraźne. Reasumując uznać, zatem należy, że strona pozwana, jako ubezpieczyciel odpowiada także za naruszenie dóbr osobistych powoda, które zostały spowodowane śmiercią jego matki będącą wynikiem deliktu. W niniejszym przypadku powód niewątpliwie doznał krzywdy w postaci zerwania więzi rodzicielskiej pomiędzy nim a zmarłą matką. Więzy łącząca rodziców z dzieckiem jest jedną z najsilniejszych więzi emocjonalnych. Niewątpliwie utrata więzi rodzinnej z matką spowodowała u powoda ból i cierpienie. Powodowi wspomniane zdarzenie nadal sprawia ból. Zgodnie z art. 448 kc zadośćuczynienie winien Sąd przyznać w odpowiedniej wysokości. Powód na skutek zdarzenia z dnia 9 stycznia 2002 roku stracił oboje rodziców, z którymi był bardzo związany, w szczególności matkę. Oceniając rozmiar szkody, jakiej powód doznał należy mieć na uwadze charakter więzi, jaka łączyła go z tragicznie zmarłymi rodzicami. Okoliczności, w jakich ta śmierć nastąpiła, wiek powoda w chwili śmierci. Śmierć rodziców spowodowała u powoda utratę radości życia, z którą ciężko było się pogodzić. Powód długo nie mógł prawidłowo funkcjonować, był drażliwy, jest zamknięty w sobie do chwili obecnej. W związku ze śmiercią obojga rodziców w krótkim czasie powodowi, powód bardzo przeżył tą sytuację. Podkreślić należy, że zadośćuczynienie przede wszystkim ma spełniać funkcję kompensacyjną, powinno ono odpowiadać doznaney krzywdzie, musi przedstawiać również ekonomicznie odczuwalną wartość, a nie tylko wartość symboliczną. Mając na uwadze powyższe okoliczności należy uznać, że to zadośćuczynienie, które dotychczas i odszkodowanie za pogorszenie sytuacji, które zostało przyznane powodowi było zbyt niskie, dlatego też Sąd uznał za zasadne zasądzić powodowi zadośćuczynienie w kwocie 90.000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w wysokości jak w wydanym wyroku. Również ta sytuacja życiowa stwarza dla powoda, że ma on do tej pory problemy z komunikowaniem się, jest osobą zamkniętą i biorąc pod uwagę wszystkie te okoliczności Sąd uznał, że zasądzone dalsze zadośćuczynienie w kwocie wskazanej w wyroku 90.000 złotych jest odpowiednie. Jeżeli chodzi o koszty sądowe w niniejszej sprawie to powód, powód A. S. (1) został zwolniony od opłaty sądowej, która w tej sprawie winna wynosić 6.000 złotych. Powód wygrał proces w 75%. Koszty, które powód poniósł tj. opłata koszty adwokackie 7.217 złotych. Pozwany również poniósł koszty 7.217 złotych. Łącznie te koszty powoda i pozwanego to jest kwota 14.434 złote, z tego 75% to jest kwota 10.825,50 złotych, od której należy odjąć koszty, koszty pozwanego 7.217 czyli powodowi, w związku z tym należy się zasądzić od strony pozwanej kwotę 3.608,50 złotych. Jeżeli chodzi o Skarb Państwa to w sprawie należna byłaby opłata 6.000 złotych plus koszty opinii biegłej 189 złotych razem 6.189,36 złotych z tego 75% to są koszty do ściągnięcia na rzecz Skarbu Państwa od pozwanej 4.622 złote. Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd orzekł jak w wydanym wyroku. Orzeczenie o kosztach procesu znajduje zastosowanie w art. 100 kpc. To wszystko.